

Arnold

Torday Tamás

És Arnold üvöltött. Nagyra tátotta száját és a kémia, a fizika, a biológia, a matematika és az összes létező szabály szerint – üvöltött. Mert ez így volt jó, mert ennek csak így volt értelme, mert kellett, hogy üvöltsön. Ez az életem, mondta volna, ha valaki megkérdezi tőle, miért üvölt. De senki nem kérdezett semmit, mert már rég nem történt ilyesmi, és minél hosszabb ideig nem történik valami, annál valószínűbb, hogy soha nem fog történni semmi.

Arnold tehát üvöltött, és minden pillanatot, amit nem üvöltéssel töltött, elfecsérelt időnek tartott – volna, ha tisztában lett volna az idő fogalmával.

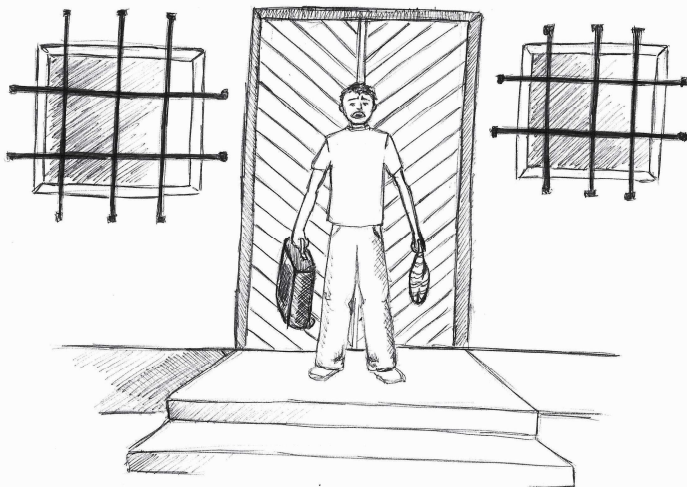
Lehet, hogy gyermekkorában kezdődött az egész.

Mikor megszületett, zajos volt minden. Mikor hazakerült, a két ember, akiktől származtatható volt, zajos volt. Két év múlva jött az óvoda, ahol központilag mossák csontfehérre az ifjúember agyát, hogy felkészítsék néha akár húsz év rabszolgaságra. Arnoldnak sohasem tetszett az agymosás, és

ez sohasem tetszett az agymosó – óvó – néniknek és bácsiknak. Ezért aztán, kifejezván túlradó érzelmeiket és gondolataikat, üvöltöni kezdtek Arnolddal, hisz a világot a nagyhangúak uralják. Boldogok a nagyhangúak, mert övék a lehetőség, hogy szóljanak.

Négy év üvöltés után Arnold átkerült a farigcsálóba, amit mások valamiért iskolának vagy sulinak neveztek. Itt aztán figyelni kell majd, mondták a hajcsárok, avagy, mint ezen rokon-értelmű szót használják mások, a tanárok.

Arnold tehát figyelt, mert úgy érezte, itt sok olyan dolgot láthat, amit később biztosan használni fog. Hamar rájött, hogy inkább a fülét kell nyitva tartania, ugyanis a tanárok üvöltést tanítottak. Minden nap, minden formáláson, vagyis órán, volt egy bevezető szakasz, mikor a hajcsár még nem üvöltött. De lehetett tudni, hogy fog, és megdöbbenőnek tűnt, hogy mindenki más azt gondolta, ez nem így természetes, és a dolgot meg lehet úszni üvöltés nélkül is.

Arnold hallgatta, hogy mi az üvöltés tárgya, és gondosan elraktározott mindent, mert úgy oktatták, hogy amit itt a fejébe vernek, abból fog megélni. Készült arra, hogy az életben bármikor, mikor a szükség úgy hozza, felhasználja a hallottakat, és megéljen belőlük. Azt ugyan nem tudta, hogy ha a boltban krumplit szeretne venni, mi szükség van arra az üvöltésre, hogy „Arnold, te ilyen hülyén jöttél ki anyádból, vagy csak a nap szúrta meg?”

Ha Arnold hazament, azt látta, hogy a tévében egy nagy teremben okos és nagy emberek üvöltenek jogokról, pénzről és bérekről, ami miatt apa részegen üvölt, ami miatt anya apával üvölt, ami miatt a kishúga üvölt, ami miatt megbolondul a macska, és összekarmolja őt.

Ha Arnold iskolába ment, a tanárok üvöltöttek vele, és ezért a társai is üvöltöttek, mert nem bírták a hajcsárok hangját. Ha pedig egyik helyre sem ment a felsoroltak közül, akkor kiment az erdőbe, ahol a furcsa mozgást végző férfi és nő szinkronban üvöltözött vele, hogy tűnjön el.

Leszűrte tehát a gondosan alátámasztott következtetést, miszerint a világ üvöltésen alapszik, és ez így van rendjén. Innentől kezdve ő is csak üvöltött, ami miatt aztán rövid úton távozott a mások által iskolának nevezett épületből és átvitték egy másik helyre. Itt sok érdekes emberrel találkozott, akadt olyan, aki szintúgy csak üvöltött, de nem voltak agymosók, hajcsárok, csak fehér ruhás, csendes emberek, akik néha hoztak enni. És néha, mikor már nem voltak fehér ruhás emberek, mert aludtak, és nem voltak más emberek, mert elfáradtak igazuk bizonygatásában, Arnold becsukta a száját, és nem üvöltött többé.

Élvezte a csendet, és uralta a csendet, és mivel a zaj a világ mozgatója, ilyenkor Arnold tudta, minden az ő kezében van.

Így történt, hogy előfordult, hogy amikor a fehér ruhás emberek visszajöttek onnan, amit ők alvásnak neveztek, néha nem hallották Arnoldot üvölni. S ilyenkor cinkosaivá váltak a világ urának.

A világ ura viszont egyre kevesebbszer érezte szükségét, hogy megtörje a csendet, s előfordult, hogy csendben volt, mikor az orvosnak nevezett valakik ételt hoztak.

Arnoldot tíz év után engedték ki az elmeógyógyintézetből, ahogy mások hívták.

Kilépett a kapun, és elöntötte a zajáradat. Maga elé kapta kezét, de önnön törekeny csendjét nem tudta megvédeni. Sírva állt, és érezte, hogy legyőzték.

Ekkor történt, hogy rájött.

Rájött, mit kell tennie, hogyan teremthet csendet.

És Arnold üvöltött. Nagyra tátotta száját, és beleadva apaitanyait, a húgától, a macskától, a hajcsároktól tanultakat, üvöltött. Könnyek csorogtak végig az arcán, mikor a döbbszent, elnémult tömegre nézett, és nevetett, mikor két, mások által orvosnak nevezett egyén felkapta és vitte vissza a csend birodalmába. Arnold nevetett, mert tudta, soha többé nem kell üvölnie. Mert csend lesz. Eljön az idő, mikor mindörökké csend lesz.

Szép lesz. Arnold boldog.

És ez így van jól.